

VLASTA.CZ

1. Tomáš Töpfer: První manželství je jako mléčný zub, ten musí ven!

31.12.2022 vlasta.cz - Jitka Musilová

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadla; Ostravy; Státního

Herec, režisér, scenárista, divadelní ředitel a senátor Tomáš Töpfer slaví dnes 72. narozeniny. Přinášíme vám rozhovor z časopisu Vlasta roku 1996, kdy si s hercem povídala redaktorka Jana Bednářová. V té době byl herec často vídán v televizi díky oblíbenému seriálu Život na zámku.

"

Dovolená v zubařském křesle

"Znáte ten vtip o konzervě? Zrovna teď je trochu o mně: - Otevřu rádio, jsi tam ty, otevřu televizi, jsi tam ty, otevřu noviny, jsi tam ty, člověče, já už se bojím otevřít konzervu...", přivítal mě herec Tomáš Töpfer, který v průběhu seriálu Život na zámku skutečně poskytl víc rozhovorů, než je v kraji zvykem. Ale protože dopisy našich čtenářek nebraly konce, museli jsme nakonec Tomáše Töpfera přesvědčit, aby ještě jednou risknul, že někteří z nás budou konzervu prázdninového lančmítu otevírat s obavami.

Asi nejste typ pro „mladou slávu“ a popularitu získáváte kolem čtyřicítky, což je mimochodem podle Miloše Kopeckého nejkrásnější věk pro muže. Vám nikdy milovníci nescházeli?

Bylo to trošku jinak. Predestinováno, jak rovněž říkal Miloš Kopecký, to bylo mou robustnější postavou. Ne že by se režiséři nepokoušeli, v Ostravě jsem dokonce hrál Ratkina ve Stříbrném větru, a pan režisér Hradil mi proto doporučil, abych držel dietu. Výpravu a kostýmy dělal tehdy Jan Dušek, vytvořil několik návrhů, ale v krejčovně stejně nebyli schopni ušít sáčko, ve kterém bych vypadal štíhle. Po třech týdnech diety jsem přišel na zkoušku, postavil na stůl plato dortů a se závěrečnými slovy hry: Na tvůj hrob, Jane Ratkine..., jsem je všechny před panem režisérem snědl.

Jak se s odstupem let díváte na tu dobu, kdy jste začínal, neměl moc peněz a pendloval mezi Ostravou a Prahou?

V Divadle Petra Bezruče jsem byl jednu sezonu, hráli jsme pro děti dopolední představení, bylo to prima, našel jsem tam přátele pro celý život.

Proč jste odešel?

Brzy jsem se oženil, ještě na DAMU, vzal jsem si kolegyni z ročníku, narodila se nám dcera. V Praze jsme měli byt, v Ostravě ubytovnu. Tak jsme se přestěhovali, protože jsem byl přesvědčen, že rodinu uživím. Nebyl to zase takový problém, v roce 1972 byl herecký plat na oblasti čtrnáct set hrubého, takže tolik se v Praze dalo vydělat taky. Různé jsem hostoval, ale pak jsem šel zpátky do Ostravy, do Státního divadla. Zažil jsem období rozdílných a hezkých rolí, ve stejné sezoně jako Ratkina jsem například hrál „charakter“ - Tobiáše Říhala v Shakespearově komedii Večer tříkrálový.

Bydlíte na Vinohradech, angažmá máte ve Vinohradském divadle, vaše rodinná restaurace U Kalicha je kousek od divadla..., zdá se, že jste trvale zakotvil jako vinohradský patriot. Kde jste vyrůstal?

Tady. Jen prvních šest měsíců jsem se koukal na svět v Dlouhé třídě, pak jsme se přestěhovali na Vinohrady. Mamince se líbilo, že na vinohradských ulicích jsou stromy. A na těch ulicích, které byly tenkrát bezpečnější, jsme provozovali všechny klukovské hry, jezdili na koloběžce, hráli jsme si na četníky a na lupiče. Největší problém byl, kdo bude dělat četníky, protože všichni chtěli být lupiči.

Kam jste chodili loupit?

Měli jsme zmapované všechny nepořádné domovníky, takže jsme přesně věděli, kde je otevřeno, jak a kdy se můžeme na který dvorek dostat. Byli jsme rozdělení na party, každá měla svůj rajon. Maminka mě pak přihlásila do Dismanova dětského souboru, kam jsem chodil dvakrát týdně a byl podle jejího přání „ve slušné společnosti“.

V jednom rozhovoru jste vyprávěl, že už jako kluk jste měl velmi kladný vztah k jídlu a vynesl vám jizvu na rameni...

To když jsem pádil do školní jídelny, prolétl skleněnými dveřmi, zaryl si střepek do ramene a poprvé v životě mě museli šít. Dodnes tu jizvu mám a jako kluk jsem na ni byl strašně pyšný. Jenom maminka málem omdlela, když jí kamarád volal do rozhlasu a řekl: - Tomáš měl úraz, ale nebojte se, všechno bude v pořádku, už ho zažívají... A zavěsil.

To jste byl jeden z mála, kdo měl rád školní jídelny.

Pozor, to ne! Byl jsem věčně hladové dítě, ale školní jídelny jsem rád neměl. Nevím, jak to vypadá dnes - doufám, že jinak - ale tehdy se jedlo v poklusu, všechno jsme museli dojídat, učitelky nad námi stály jako stráž, kdo nedojedl polívku nebo kolínka, byl zadržen a musel se vrátit. Bylo to potupné stolování, degradující něco tak krásného, jako je jídlo.

Myslíte si, že už jsme se tohoto dědictví úplně zbavili, nebo nám v něčem zůstalo?

Asi zůstal ten spěch. Ještě pořád neumíme vychutnávat bez nervozity dobré jídlo a příjemnou společnost. Ještě pořád se necháváme honit časem, a to i při domácím stolování. Mně se třeba strašně líbí Italové, kteří chápou jídlo jako rodinný obřad. Je součástí kultury národa, jeho mentality, všichni se sejdou u večeře, včetně batolat, a mají radost, že jsou spolu.

Vy si uděláte čas hezky v klidu s rodinou stolovat?

Teď jste mě trochu dostala..., v podstatě se v klidu najím až večer po práci. Vlastně je to můj zlepšovák, jak se dá ráno o půl hodiny déle spát: nasnídat se už v noci. Ale opravdu se snažím, abychom aspoň o prázdninách a o dovolené byli jako rodina spolu a jídlo

nešidili.

Vy jste ženatý podruhé. Vídáte se s dcerami, které žijí s matkou ve Spojených státech?

Jistě. Je to přece taky moje rodina. Obě dcery jsou dospělé, mladší už je vdaná. Další dceru jsem vyženil, je jí deset.

Jak jste se seznámil se svou druhou ženou?

Při rozvodu, pracovala na soudu.

Takže ona si vás rozvedla a pak si vás vzala?

Takhle jako vy to někteří kolegové komentovali taky, ale není to pravda. Marta nebyla soudkyně, byl jsem na soudě kvůli výživnému na děti. Náhodou jsme se setkali, ona mi uvařila kafe a byla na mě příjemná a hodná. Povídali jsme si, sešli jsme se, pozval jsem ji na večeři, a nakonec jsme spolu posnídali. Od té doby spolu snídáme často.

Takže druhý pokus vyšel...

Já říkám, že je to second service jako v tenise, a hezky to říkají Francouzové, kteří tvrdí, že první manželství je jako mléčný zub, a ten musí ven!

Doktor Přemysl Král v Životě na zámku má viditelnou slabost pro krásné ženy a dívky. Co Tomáš Töpfer?

Já vůbec nejsem „dívkař“, to mi přísluší jen podle scénáře. Jsem domácí pecivál, ale takoví chlapi asi dnes nejsou moc v kurzu.

Obecně je to pro mne věc nevyzpytatelná, mívám pocit, že ženy a dívky chtějí muže „s pověstí“, který by ovšem byl jenom s nimi a pořád doma. Já doma jsem, jsem rodinný typ, dobrodružství nevyhledávám, takže jsem „bez pověstí“, ale není to žádná zásluha, takhle jsem se narodil. Mám to prostě v genech, stejně jako to, že nepiju a nekouřím.

Vy nepijete ani pivo v restauraci U Kalicha?

Mám s tím trochu problémy, protože jsem v situaci, kdy mě někdo pozve na skleničku a já odmítám. Nejsem, probůh, zapřísáhlý abstinent, to ne, ale pracuju tolik, že si alkohol nemůžu dovolit. Dal bych si dvakrát dvě deci vína nebo dvě piva a okamžitě by mě rozbolela hlava. S tím nemůžete jít k žádnému lékaři, protože by vám stručně a logicky poradil: - Nepijte! Já to vím, takže nepiju. Ani U Kalicha ne.

Ale teď si představte, kdyby stejně vzorní byli všichni vaši hosté, tak by to se slavnou restaurací šlo pěkně rychle z kopce...

Nechci být vzorný, jenom mi alkohol nedělá dobře. Někdo si dá pivko nebo sedmičku vína a je naprosto fit. Většina mých kolegů z divadla je tenhle typ, takže U Kalicha pijí pivo. Zaplatpánbůh.

V divadle hrajete krásnou roli Jacobowského, za kterou jste dostal Cenu Alfréda Radoka, nominaci na Cenu Thálie za rok 1995, v Divadle ABC hostujete ve slavné hře Přišel na večeři, ale nejširší publikum vás zná jako televizního zubaře Přemysla Krále. Neštve vás to?

Neštve. Už vzpomínaný Miloš Kopecký se musel smířit s tím, že jako herec získal největší popularitu doktorem Štrosmajerem. Tak to je. Jenže když během odpoledne v televizním studiu „vystřihnete“ dobře několik scén, je to taky proto, že si jenom suverénně zopakujete něco, k čemu jste v divadle pracně klopýtal několik let. Televizní obrazovka pak má tu moc, že popularitu přinese hned, člověk je najednou za dva měsíce slavný.

Když jste teď tak slavný jako doktor Král, máte aspoň protekci u zubaře?

Pánbůh mě hned potrestal. Sotva jsem dotočil Život na zámku, tedy tu první šestadvacetidílnou sérii, vybuchl můj chrup jako časovaná bomba. Dostal jsem se do rukou lékařů, kteří rozhodli, že musím podstoupit nějakou operaci, prostě běžné zákroky, jenže já nemůžu při svém povolání tři týdny šišlat a v puse mít dlahu. Takže hodní páni doktoři se mi přizpůsobili a já v létě, před natáčením druhé série, udělám všechno, co mi poručí.

Takže tím chcete říct, že tři týdny krásné letní dovolené strávíte...

...v zubařském křesle.

Zdroj: časopis Vlasta

Foto:

Tomáš Töpfer

FotoAuthors:

Profimedia

URL | <https://www.vlasta.cz/clanek/tomas-topfer.html>

« zpět na začátek